U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **G. P.**, zastoupené Mgr. Alexandrem Jánem Vaškevičem, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2007, č. j. 63 Az 50/2006 - 6,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 15. 4. 2006, č. j. OAM-453/VL-10-11-2006. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), s tím, že její přijatelnost odůvodňuje zásadním pochybením krajského soudu při výkladu hmotného i procesního práva a nerespektováním ustálené soudní judikatury.

Stěžovatelka má jednak za to, že došlo k procesnímu pochybení, když s ní byl proveden pohovor v ruském jazyce, ačkoliv požadovala tlumočníka do ukrajinštiny. Listiny v řízení jí byly doručovány v českém jazyce. Krajský soud tato pochybení nezhojil a nezajistil tak žalobkyni rovná práva.

Nezákonnost pak spatřovala v tom, že žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili právní otázku, a sice zda je možno na případ stěžovatelky vztáhnout ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Tvrdí zároveň, že splňuje podmínky pro přiznání překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Námitku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odůvodňuje stěžovatelka tak, že žalovaný nedostatečně provedl dokazování a krajský soud tuto skutečnost nechal zcela bez povšimnutí.

Dále je podle stěžovatelky napadený rozsudek nepřezkoumatelný [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jelikož krajský soud řádně nezhodnotil, zda správní řízení netrpělo procesní vadou.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Dospěl však k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde samo podání kasační stížnosti má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval přípustností kasační stížnosti. V tomto směru konstatuje, že námitky, podle nichž došlo k procesnímu pochybení, když se stěžovatelkou byl proveden pohovor v ruském jazyce, ačkoliv požadovala tlumočníka do ukrajinštiny, a že listiny jí byly doručovány v českém jazyce, jsou uplatněny nepřípustně. Jedná se totiž o námitky, jež stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem, ačkoli tak učinit mohla. a tedy o námitky nepřípustné [§ 104 odst. 4 s. ř. s.].

Jen jako obiter dictum proto zdejší soud poznamenává, že stěžovatelka v tomto směru neuvádí pravdivé informace. Z obsahu správního spisu totiž plyne, že samotná stěžovatelka žádala, aby správní řízení s ní bylo vedeno v ruském jazyce (č. l. 5), a že i v průběhu řízení tlumočník obstarával překlady a stěžovatelka byla seznamována s obsahem listin v průběhu řízení.

Po shledání přípustnosti zbytku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

K tomu stěžovatelka namítá, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného a procesního práva a že nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu, nicméně zdejší soud neshledal - vzhledem k níže konstatovanému - tato její tvrzení opodstatněná.

Stěžovatelka namítá, že bylo nedostatečně zkoumáno, zda je na její případ možno vztáhnout ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že je-li žádost o azyl zamítnuta správním orgánem jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 zákona o azylu, nelze současně rozhodovat o splnění podmínek podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, neboť správní orgán rozhodl konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého ze zákonných důvodů pro udělení azylu. Uvedenou problematiku řeší například rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS, dále rozsudek ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, publikovaný pod č. 349/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 6. 9. 2006, č. j. 3 Azs 3/2006 - 78, www.nssoud.cz.

Obdobně lze vypořádat námitku, že stěžovatelka splňuje podmínky aplikace ustanovení § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z ustanovení § 28 zákona o azylu plyne, že výrok o překážce vycestování není obligatorní náležitostí rozhodnutí, kterým se rozhoduje o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné. Rozhodování o překážce vycestování se stejně jako aplikace § 13 a § 14 zákona o azylu váže na rozhodnutí podle § 12 zákona o azylu (srov. např. usnesení NSS ze dne 31. 1. 2007, sp. zn. 2 Azs 119/2006-62, www.nssoud.cz). Je tedy zřejmé, že krajský soud i žalovaný postupovali zcela v intencích ustálené a vnitřně semknuté citované judikatury, takže v tomto směru nemohla být kasační stížnost shledána přijatelnou.

Rovněž pokud stěžovatelka tvrdí, že žalovaný neprovedl dostatečným způsobem dokazování a že krajský soud toto pochybení ponechal bez povšimnutí, postačuje odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003

(publ. na www.nssoud.cz), kde je uvedeno: *„Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.“* Tyto podmínky rozsudek krajského soudu beze zbytku naplňuje, když uvádí, které skutečnosti a z jakého důvodu má za prokázané a že skutková zjištění provedená žalovaným považuje za spolehlivá a úplná.

Námitka označená jako námitka uplatněná ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je kromobyčejně zmatečná, když částečně opakuje důvody předchozí námitky, částečně odkazuje na odůvodnění rozsudku zjevně ve zcela jiné věci a ve zbývající části tvrdí, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného je nedostatečné. Podobně námitka týkající se nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku a znamenající podle stěžovatelky porušení § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu byla již předmětem řady rozhodnutí zdejšího soudu, například lze jmenovat rozsudek ze dne 25. 4. 2006, č. j. 5 Azs 277/2005 - 54, www.nssoud.cz. nebo rozsudek ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Azs 465/2004 - 104, www.nssoud.cz, v němž se Nejvyšší správní soud vypořádal i s tím, že není dána nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu, který neshledal zmíněné vady správního rozhodnutí.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny přípustně námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu